

„Der er forresten noget, jeg gerne vil tale med dig om, Hansine.“

Han saae, at hun kom til at skælve. Hun havde denne Gang forstaaet Vinket. Efter et Øjeblik's Betænkning drog hun sin Haand bort fra Venindens Arm og sagde til hende:

„Vil du ikke gaa ind og hjælpe Mo'er med Kaffen. Jeg kommer straks.“

Anes Ansigt fik først et uforstaaende, derpaa et højlig krænket Udtryk. Uden et Ord vendte hun sig om og forlod dem.

Hansine og Emanuel gik langsomt tilbage ad den samme Vej, de var kommen. Ingen af dem talte. Men da de naaede et Lysthus i den yderste Ende af Haven, hvor ingen kunde se dem uden en lille Fugl, der sad og pippede oppe i Løvet, tog han bægge hendes Hænder og stod længe tavs og betragtede hende. Hun var bleg og saae et Par Gange hurtigt og sky op paa ham. Hun ventede, at han skulde tale. Men da han blot blev ved at stirre paa hende med sit ømme, spørgende Blik, lagde hun sig tilsidst frivilligt ind til ham og lukkede Øjnene, — og han trykkede det første Kys paa hendes Pande.